

MỘT CHỒI SẼ NÚT LÊN TỪ GỐC Y-SAI. Ê-sai 11:1-16

“1 Có một chồi sẽ nứt lên từ gốc Y-sai, một nhánh từ rễ nó sẽ ra trái. 2 Thần của Đức Giê-hô-va sẽ ngự trên Ngài, tức là thần khôn ngoan và thông sáng, thần mưu toan và mạnh sức, thần hiểu biết và kính sợ Đức Giê-hô-va. 3 Ngài lấy sự kính sợ Đức Giê-hô-va làm vui; chẳng phán xét theo mắt mình thấy, và chẳng cứ sự tai nghe mà đoán định. 4 Nhưng Ngài sẽ dùng sự công bình xét đoán kẻ nghèo, và xử lẽ ngay thẳng cho kẻ nhu mì trên đất. Ngài sẽ đánh thề gian bằng cái gậy của miệng mình, và lấy hơi thở nơi môi mà giết kẻ ác. 5 Sự công bình sẽ làm dây thắt lưng của Ngài, sự thành tín sẽ làm dây ràng hông. 6 Bấy giờ muông sói sẽ ở với chiên con, beo nằm với dê con; bò con, sư tử con với bò nuôi mập cùng chung một chỗ, một đứa con trẻ sẽ dắt chúng nó đi. 7 Bò cái sẽ ăn với gấu; các con nhỏ chúng nó nằm chung, sư tử ăn cỏ khô như bò. 8 Trẻ con đang bú sẽ chơi kè ở rãnh hổ mang, trẻ con thôi bú sẽ thò tay vào hang rắn lục. 9 Nó chẳng làm hại, chẳng giết ai trong cả núi thánh của ta; vì thế gian sẽ đầy dẫy sự hiểu biết Đức Giê-hô-va, như các dòng nước che lấp biển. 10 Xảy ra trong ngày đó, rễ Y-sai đứng lên làm cờ cho muôn dân, các nước đều tìm đến Ngài, nơi an nghỉ của Ngài sẽ được vinh hiển. 11 Trong ngày đó, Chúa còn đặt tay một lần nữa đăng chuộc dân sót của Ngài, tức là kẻ sót lại bởi A-si-ri, Ê-díp-tô, Pha-trô, Cút, Ê-lam, Si-nê-a, Ha-mát cùng các cù lao biển. 12 Chúa sẽ dựng một cây cờ cho các nước; nhóm những người Y-sơ-ra-ên bị đuổi, thâu những người Giu-đa lưu lạc, từ bốn góc đất. 13 Bấy giờ sự ghen tương của Êp-ra-im sẽ mất, kẻ khuấy rối Giu-đa sẽ bị trừ đi; Êp-ra-im không ghen ghét Giu-đa nữa, Giu-đa không khuấy rối Êp-ra-im nữa. 14 Chúng nó sẽ bay trên vai dân Phi-li-tin về phía tây; cùng nhau cướp giựt con cái phương đông; tra tay trên Ê-đôm và Mô-áp; con cái Am-môn sẽ vâng phục họ. 15 Đức Giê-hô-va sẽ làm cạn tắt giải biển Ê-díp-tô; vung tay trên Sông cái bởi gió cháy của Ngài, đánh mà chia ra làm bảy suối, và khiến người ta có thể đi qua không ướt dép. 16 Vậy, sẽ có một đường cái cho dân sót của Ngài, là những kẻ sót lại bởi A-si-ri, cũng như đã có một đường cái cho Y-sơ-ra-ên trong ngày họ ra khỏi xứ Ê-díp-tô vậy.”

Gợi ý bài học: Trong thời của Ê-sai, đế quốc A-si-ri đang mở rộng quyền lực một cách đáng sợ. Sau cuộc chiến giữa A-ram và Êp-ra-im, vương quốc Y-sơ-ra-ên phía bắc dần rơi vào sự kiểm soát của A-si-ri. Đến năm 722 trước Công nguyên, Y-sơ-ra-ên mất chủ quyền và biến mất khỏi lịch sử với tư cách một quốc gia độc lập. Giu-đa ở phía nam cũng không thể tránh khỏi mối đe dọa ấy. Sự sụp đổ của Y-sơ-ra-ên khiến Giu-đa càng thêm bất an. Họ phải nộp cống cho A-si-ri và sống dưới bóng của một cường quốc tàn bạo. Trong hoàn cảnh tối tăm ấy, Đức Chúa Trời công bố một thời đại hoàn toàn mới. Hiện tại đầy sợ hãi và tuyệt vọng, nhưng tương lai mà Ngài chuẩn bị lại đầy công lý, bình an và hy vọng. Khi những cường quốc của loài người bị đốn xuống như một khu rừng, Đức Chúa Trời sẽ khiến một chồi non mọc lên từ gốc cây tưởng như đã chết. Ê-sai nói: “Có một chồi sẽ nứt lên từ gốc Y-sai, một nhánh từ rễ

nó sẽ ra trái.” Điều đáng chú ý là tiên tri không nói “gốc Đa-vít”, nhưng nói “gốc Y-sai”. Việc nhắc đến Y-sai cho thấy nhà Đa-vít dường như đã trở về tình trạng nhỏ bé ban đầu. Chỉ còn lại một gốc cây không gây chú ý. Nhưng chính từ nơi con người tưởng rằng không còn hy vọng, Đức Chúa Trời khiến một chồi mới mọc lên. Đây là cách Ngài thường hành động. Con người tìm kiếm sự cứu giúp từ những gì lớn mạnh, nổi bật và đầy quyền lực. Nhưng Đức Chúa Trời có thể bắt đầu công việc lớn lao của Ngài từ một điều rất nhỏ bé. Khi mọi khả năng của con người chấm dứt, lời hứa của Đức Chúa Trời vẫn tiếp tục sống. Chồi non ấy chính là hình ảnh về Đấng Mê-si-a sẽ đến từ dòng dõi Đa-vít. Ngài không xuất hiện như một vị vua được xây dựng bởi tham vọng chính trị của con người. Ngài đến theo lời hứa và quyền năng của Đức Chúa Trời. Đấng Mê-si-a sẽ không cai trị bằng khả năng tự nhiên hay sự khôn ngoan giới hạn của con người. Thánh Linh của Đức Giê-hô-va sẽ ngự trên Ngài.

Các vua loài người có thể sở hữu quyền lực nhưng thiếu khôn ngoan. Họ có thể có kiến thức nhưng thiếu sự công chính. Họ có thể có chiến lược nhưng không kính sợ Đức Chúa Trời. Các nhà lãnh đạo loài người thường bị giới hạn bởi những gì mắt thấy và tai nghe. Họ có thể bị đánh lừa bởi vẻ bên ngoài, lời nói khéo léo, địa vị hay quyền lực của một người. Nhưng Đấng Mê-si-a không phán xét theo điều mắt thấy, cũng không quyết định chỉ dựa trên những điều tai nghe. Ngài xét xử bằng sự công chính và ngay thẳng. Ngài nhìn thấy sự thật bị che giấu. Ngài biết nỗi oan của người yếu thế. Ngài bảo vệ người nghèo và xét xử công bằng cho những người nhu mì trong đất. Đây là niềm hy vọng lớn cho những người từng bị đối xử bất công. Có thể trên đất này, sự thật bị bóp méo. Người có quyền có thể được bảo vệ. Người yếu thế có thể không có tiếng nói. Nhưng dưới sự cai trị của Đấng Mê-si-a, không một sự bất công nào bị bỏ quên. Ngài sẽ đem mọi điều ra ánh sáng và thiết lập công lý thật.

Ê-sai nói rằng Ngài sẽ đánh thế gian bằng cây gậy của miệng mình và giết kẻ ác bằng hơi thở của môi mình. Đấng Mê-si-a không cần một đội quân hùng mạnh để bảo vệ vương quyền của Ngài. Lời phán của Ngài có thẩm quyền tuyệt đối. Lời ấy phơi bày sự gian ác. Lời ấy đánh đổ sự dối trá. Lời ấy đem sự phán xét trên những điều chống nghịch Đức Chúa Trời. Điều này có nghĩa là sự cai trị của Ngài không bao giờ tách rời khỏi bản tính của Ngài. Ngài không sử dụng quyền lực vì lợi ích riêng. Mọi quyết định của Ngài đều công chính và thành tín.

Khi Đấng Mê-si-a cai trị, một thế giới hoàn toàn mới được mở ra. Ê-sai mô tả: “sói sẽ ở với chiên con, beo nằm với dê con; bò con, sư tử con với bò nuôi mập cùng chung một chỗ, một đừa con trẻ sẽ dắt chúng nó đi. Bò cái sẽ ăn với gấu; các con nhỏ chúng nó nằm chung, sư tử ăn cỏ khô như bò. Trẻ con đang bú sẽ chơi kẻ ỏ rắn hổ mang, trẻ con thôi bú sẽ thò tay vào hang rắn lục” Đây là hình ảnh miêu tả về một thế giới đã được giải thoát khỏi bạo lực và sự hủy diệt. Luật mạnh được yếu thua sẽ không còn cai trị. Kẻ mạnh không còn nuốt chửng kẻ yếu. Bạo lực không còn là phương tiện để tồn tại. Sự sợ hãi không còn chi phối mối quan hệ giữa các tạo vật. Trật tự bình an của sự sáng tạo được phục hồi. Những hình ảnh này vượt quá kinh nghiệm hiện tại của chúng ta. Chúng nói về vương quốc trọn vẹn của Đức Chúa Trời,

nơi tội lỗi và hậu quả của nó không còn quyền lực. Đó là thế giới không còn chiến tranh, áp bức, tổn thương và chết chóc. Đó là thế giới mà công lý và thành tín trở thành nền tảng của đời sống. Đó là thế giới mà mọi sự sống đều được tôn trọng và bảo vệ.

Lý do không còn sự tổn hại và hủy diệt là: “Vì thế gian sẽ đầy đầy sự hiểu biết Đức Giê-hô-va, như các dòng nước che lấp biển” Vấn đề sâu xa nhất của con người không chỉ là thiếu luật pháp, giáo dục hay nguồn lực. Vấn đề căn bản là con người không thật sự nhận biết Đức Chúa Trời. Khi không biết Ngài, con người sống theo lòng tham, sự kiêu ngạo và bản năng ích kỷ. Họ dùng quyền lực để thống trị. Họ xem người khác là đối thủ hoặc công cụ. Nhưng khi sự nhận biết Đức Chúa Trời đầy đầy đất, mọi mối quan hệ cũng được biến đổi. Biết Đức Chúa Trời không chỉ là có thông tin về Ngài. Đó là sống trong mối quan hệ với Ngài, nhận biết bản tính Ngài và thuận phục sự cai trị của Ngài. Nơi nào con người thật sự biết Đức Chúa Trời, nơi đó phải có sự công chính, lòng thương xót và bình an. Đời sống của chúng ta cũng vậy. Chúng ta không chỉ cần biết thêm nhiều kiến thức thuộc linh. Chúng ta cần biết chính Đức Chúa Trời sâu nhiệm hơn. Càng biết Ngài, chúng ta càng được biến đổi để sống theo bản tính của Ngài.

Từ câu 10, tầm nhìn của Ê-sai không còn giới hạn trong dân Y-sơ-ra-ên. Chồi mọc lên từ gốc Y-sai sẽ trở thành ngọn cờ cho các dân tộc. Muôn dân sẽ tìm đến Ngài. Nơi ngự của Ngài sẽ đầy vinh quang. Điều này cho thấy Đấng Mê-si-a không chỉ đến để phục hồi một quốc gia. Ngài đến để đem sự cứu rỗi cho mọi dân tộc. Chương trình của Đức Chúa Trời luôn lớn hơn biên giới, chủng tộc và văn hóa. Ngài quy tụ những người thuộc về Ngài từ mọi phương. Những người từng phân tán sẽ được tập hợp lại. Những người từng xa cách sẽ trở thành một cộng đồng mới trong Đấng Mê-si-a.

Tân Ước cho thấy lời hứa ấy được thực hiện trong Chúa Giê-xu Christ. Ngài là ngọn cờ mà mọi dân tộc hướng về. Hội Thánh được hình thành từ những con người khác nhau, nhưng được hiệp nhất bởi một Vua, một sự cứu rỗi và một hy vọng. Đức Chúa Trời sẽ giơ tay lần thứ hai để chuộc lại phần dân còn sót lại từ nhiều vùng đất khác nhau. Họ đã bị phân tán bởi chiến tranh, lưu đày và sự phán xét. Nhưng không nơi nào quá xa để Đức Chúa Trời không thể tìm thấy họ. Ngài sẽ tập hợp những người bị đuổi đi và quy tụ những người bị tan lạc từ bốn phương đất. Ngài không quên người thuộc về Ngài. Ngài biết từng người đang ở đâu. Ngài có quyền đem họ trở về và xây dựng họ thành một cộng đồng mới. Sự phục hồi của Chúa không chỉ là giải cứu từng cá nhân khỏi hoàn cảnh khó khăn. Ngài còn chữa lành sự chia rẽ trong cộng đồng. Sự ghen ghét giữa Êp-ra-im và Giu-đa sẽ chấm dứt. Những người từng đối địch sẽ không còn làm hại lẫn nhau. Khi Đấng Mê-si-a trở thành trung tâm, những khác biệt từng chia rẽ con người không còn quyền lực cuối cùng.

Ê-sai kết thúc bằng hình ảnh một con đường lớn được mở ra cho dân còn sót lại trở về. Điều này gợi nhớ đến cuộc xuất hành khỏi Ai Cập. Khi dân Y-sơ-ra-ên bị mắc kẹt giữa quân đội Pha-ra-ôn và Biển Đỏ, Đức Chúa Trời đã mở đường giữa biển để họ đi qua. Cũng vậy, Ngài sẽ một lần nữa mở đường cho dân mình. Những chương

ngại tưởng như không thể vượt qua sẽ bị loại bỏ. Biển và sông không thể ngăn cản chương trình cứu rỗi của Ngài. Đức Chúa Trời không chỉ gọi dân sự trở về. Ngài còn chuẩn bị con đường để họ có thể trở về. Đây là nguồn an ủi lớn cho chúng ta. Có lúc chúng ta nghe tiếng Chúa gọi nhưng không biết phải đi bằng cách nào. Chúng ta thấy trước mặt mình chỉ là chướng ngại, giới hạn và điều không thể. Nhưng Đáng gọi chúng ta cũng là Đáng mở đường. Ngài không yêu cầu chúng ta tự tạo ra con đường bằng sức mình. Ngài dẫn dắt từng bước và hướng dẫn điều chúng ta cần phải làm.

Câu hỏi suy ngẫm:

1. Có lĩnh vực nào trong đời sống tôi giống như một gốc cây đã bị đốn, khiến tôi nghĩ rằng không còn hy vọng? Tôi có tin Đức Chúa Trời vẫn có thể làm nảy sinh sự sống mới từ nơi hoang tàn đó không?
2. Tôi đang góp phần tạo nên một cộng đồng của bình an và hòa giải, hay vẫn sống theo cách cạnh tranh, áp đặt và làm tổn thương người yếu thế?
3. Tôi có thật sự để Chúa Giê-xu, Vua công chính, cai trị mọi lĩnh vực trong đời sống mình không?